

“HER ZAMAN
GECE KUŞLARI
OLACAĞIZ”

ALT KÜLTÜRLER VE MÜZİK

TANER AY

otukennesriyat

YAYIN NU: 2138
KÜLTÜR SERİSİ: 1155

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-758-5

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Kapak Görseli: Taner Ay (<https://allthatsinteresting.com/history-of-hobos#1>)

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: CB Matbaacılık

Baskı: Ötüken Neşriyat AŞ
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50
Sertifika Nu: 49269

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İstanbul - 2024

Taner Ay: 1957 yılında Bafra'da doğdu. Kızılcahamam'da, Siirt'te, Erzincan'da ve İstanbul'da okudu. '80'li ve '90'lı yıllarda bazı dergilerin kurucu isimlerinden oldu, sinema ve müzik üzerine yazdı. Yirmi yıldan fazla bir süre edebiyat dünyasının dışında kaldıktan sonra, Adnan Özer'in, Enver Ercan'ın ve İbrahim Kiras'ın teşvikleriyle dönüş yaptı. *Karar* gazetesindeki kültür, edebiyat ve şehir tarihine ilişkin makaleleriyle, günümüzün matbûâtına, Ahmed Rasim'in, Sermet Muhtar'ın, Refik Halid'in ve Osman Cemal'in edebi lezzetlerinden esintiler taşıyor. Son yıllardaysa *Rüzgâra Yazanlar* (1984), iki ciltlik *Edebiyatımızda Unutulanlar ve Kaybedenler* (Ötüken), *İsmail Sâib Sencer* (Zeytinburnu Belediyesi), *Yaralı Gönül* (1984), *Edebiyatın Kadıköyü* (Ötüken) ve *Vaktinden Evvel Bir Zemherir* (Ötüken) isimli kitapları yayımlandı.

İÇİNDEKİLER

HOBO

Hobo	11
Hobo Dili ve İşâret Sistemi	13
Jack London'ın Hobo Yaşamı	15
Lyman Frank Baum'un 1893 İktisadî Buhranı.....	18
Steinbeck'in Okie Kahramanları	19
Hobo Hayat Tarzı	20
Leon Ray Livingston	24
James Eads How	25
T-Bone Slim	26
Ben L. Reitman	27
Daniel Horsley	28
Michael C. Walsh.....	28
Harry Kemp.....	29
Jim Seymour, Joe Hill ve Arturo Giovannitti.....	30
Jack Black	33
Demiryolları ve Hobo	33
Kongre Şarkıları.....	37
Hobo Şarkıları.....	39
Hobo Lugatı	49

HIPSTER

Hipster	59
Caz Çağı	59
Köle Gemileri	61
Köle Gemilerindeki Şarkılar.....	63
Plantasyon Şarkılarından Caz Şarkılarına	65
Kölenin Şehirlileşmesi	66
'30'ların Beyaz Ruhlu Caz Müziği	70
Beyaz Göçmenler	76
Harlem Rönesansı.....	79
Harlem	82
Hipster "Beyaz Zenci" Akımıdır	84
Hipster Kelimesinin Anlamının Değişimleri	86
'40'lardaki Hipster Dili	87
'40'lı Yıllardaki Hipster Müziği	89
Siyahlaşan Caz.....	91
Uyuşturucular	92
Son Hipster, Lenny Bruce	93

BEAT

Beat	97
Mary Carney ve Margaret "Peggy" Coffey.....	102
Henri Cru, Edith "Edie" Parker, Lucien Carr ve West End Bar.....	103

Arkadaşlıkları Riyâsız Dostluklara Dönüştüren Bir Cinâyet.....	107
Neal Cassidy.....	110
Ayı Dağı'nda Bir Gece	112
Joyce Johnson'ın Kuşkuları.....	116
Denver	118
Beatrice "Bea" Franco.....	122
Jack'in İkinci Yolculuğu Başlıyor	125
509 Wagner Street	127
San Francisco	131
Denver Kasveti	133
Adeline "Johnny" Johnson.....	137
Denver'dan New York'a	140
New York Asla Sükûn Bulmaz.....	143
Denver'dan Meksika'ya	145
New York'ta Sonbahar	148
Jack Kerouac'ın Edebî Devrimi.....	150
İlişkilerin Hazân Mevsiminde.....	156

SKIFFLE, ROCK'N ROLL, MOD, SKINHEAD, HIPPIE VE PUNK

Skiffle, Rock'n Roll, Mod, Skinhead, Hippie ve Punk.....	161
Elvis Presley ve Levi's 501	162
Beatles ve Beatlemania	165
Mod Alt Kültürü	168
Skinhead Alt Kültürü	169
Karayip Serserisi ve Üçüncü Skinhead Dalgası.....	170
Aşırı Sağın Yükselişi ve Üçüncü Skinhead Dalgası	171
Liliana Cavani'de Nazi ile Yahudi	175
Skinhead ile Yabancı	177
Beatlemania Yıllarındaki Sıkıntılar ve Dönüşümler	179
Hippie Karşı Kültürü	184
Easy Rider'da Yolda Olmanın ve Komünün Hakikati	185
Hippie Saykodelik Kültürü	186
Hippie Görünüm Tarzı	190
Serbest Seks veya Politikleşen Seks	191
Saykodelik Renkleriyle Bir Hippie Filmi: Barbarella	192
Punk ve Teddy Boy Çatışmaları	194
Sex ve Jordan	196
Sex Pistols Dağılıyor.....	197
David Bowie veya Rock Müzisyeninin Androjen Kimlik Kazanması	200
Pink Floyd ve Led Zeppelin	202
Syd Barrett	203
Yeni Pink Floyd.....	206
Led Zeppelin.....	208
Heavy Metal ve Grateful Dead	212
Grateful Dead	214

RAP VE SİYAH ÖFKE

Rap ve Siyah Öfke	219
Rap Görünüm Tarzı	222
Markalar ve Görünüm Tarzları	223

HOB0

Hobo

Hobo kelimesinin kökeninde, anlamında ve kapsamında görüş birliği yoktur.

Hobo kelimesinin “taşra hödüğü” anlamındaki “hawbuck” kelimesinden veya demiryolu işçileri arasında yaygın olan “Ho, boy!” şeklindeki selâmlamadan türetildiğini söyleyenler bulunuyor. “A. No.1” olarak tanınan Leon Ray Livingston da, *Hobo-Camp-Fire-Tales* isimli eserinde, “Hello Boy!” selâmlamasını esâs alarak, bu selâmlamanın “H’o Boy!”, “Ho Bo!”, “Hobo!” ve “Bo!” şekillerini kayda geçirmiştir (The A No.1 Publishing Co., s. 15, 1911). Ayrıca, bu kelimenin, “homeword bound” teriminden veya “homeless boy” sıfatından bir kısaltma olabileceğini düşünenlerin sayısı kadar, Aşağı Almanca diyalektlerine “hobo” şeklinde geçen Orta Fransa kökenli “hautbois” kelimesi kökenli olabileceğini iddia edenlerin sayısının da hayli fazla olduğunu belirtmeliyim. Nicholas Klein, *hobo* kelimesinin “çapacı çocuk” anlamına gelen “hoe-boy” kelimesinden türetildiği kanısındayken, Jack London, *Local Color* isimli hikâyesinde, kelimenin kökeni için “hautbois” kelimesini düşünür ve bu kelimenin “hautboy” şeklinde telaffuz edildiğini belirtir (*Ainslee’s*, C. XII, S. 3, s. 74 - 82, Ekim 1903). Etimolojik açıdan çok sayıda farklı görüş sözkonusu olmasına karşın, kelimenin, Amerikan İngilizcesinde 1890 yılından biraz önce ortaya çıktığı kesindir.

Hobo isimdir, çoğulu ise *hobos* ve *hoboes* şeklindedir. *Oxford*, *Webster* ve *Collins* lugatlarında, kelimenin anlamı için, “gezici işçi”, “evsiz ve genellikle meteliksiz serseri”, “bir yerden diğer bir yere seyahat eden ve dilenerek yaşamını sürdüren kimse”, “iş bulmak için bir yerden diğer bir yere giden çiftlik işçisi”, “itibârsız serseri” ve “bir ikametgâhı olmayan gezgin” gibi açıklamalar yapılmaktadır. *Webster* lugatına göre, *hobo* kelimesi, 1888 veya 1889 yılında, önce, “evsiz ve genellikle meteliksiz serseri” anlamında kullanılmaya başlanmıştır. Jack London ise, “Local Color” isimli hikâyesinde, *hobo* kelimesi için, “şehir veya ilçe haphishanelerinde, âvârelerin, berdüşların, dilencilerin

altı yıl sonra da, Tennessee’deki radikal dinci yedi aile, kitabın kamu kurumlarında yasaklanması ve okullardaki müfredattan çıkartılması isteğiyle dava açacaklardır (*The New York Times*, 28 Temmuz 1986). Özgün eserde Dorothy’nin gümüş rengi olan ayakkabıları gümüş standartını, sinema uyarlamasındaki sarı tuğlalı yol ise altın standartını ifâde ediyor.

Steinbeck’in Okie Kahramanları

John Steinbeck, *Grapes of Wrath* (Viking Press, 1939) isimli romanında, *Okie* terimini *hobo* teriminin eş anlamlısı olarak kullanmıştır.

Okie, aslında Oklahomalı demektir. Bununla birlikte, bu terim, özellikle 1929 yılında patlak veren iktisadî buhranda işsiz kalan ve daha ziyâde Oklahomalı emekçilerin geçtikleri veya iş aradıkları yerlerin halkları arasında genellikle onları aşağılamak amacıyla kullanılmıştır. *Okie* kısaltmasının 1907 yılından beri kullanıldığı tahmin edilmekle birlikte, terimin kullanımının yaygınlaşması Ben Reddick isimli bir serbest gazeteci sayesinde olmuştur. Bu gazeteci, Route 66 üzerinden akın akın Kaliforniya’ya gelen gezici işçilerin arabalarının plakalarındaki Oklahoma’nın “OK” veya “OKLA” şeklindeki kısaltmasını esâs alarak, *Okies* terimini türetmiştir. Roxane Dunbar-Ortiz ise, *Okie* karakterinin Oklahomalı olmaktan fazlasını ifâde ettiğini söylerken, haklıdır. Çünkü, *Okie* topluluklarının sadece Oklahomalılar’dan oluşmadığı muhakkaktır. Onların arasında Teksaslı, Arkansaslı veya Missourili gibi pek çok gezici işçi de bulunuyordu.

1929 iktisadî buhranıyla birlikte başlayan ve “Dust Bowl” veya “Dirty Thirties” denen dönem, bazı bölgelerde 1930 yılından 1940 yılına kadar devâm eden şiddetli toz fırtınalarının yıkımını ifâde ediyor. Bu uğursuz yıllarda tarım arazisi çöle dönmüş, hayvanlar açlık ve susuzluktan kırılmış, milyonlarca çiftçiye beş parasız kalmıştı. Bu dönemde Oklohama nüfusunun tahminen yüzde 15’inin Kaliforniya’ya göç ettiği düşünülüyor.

John Steinbeck’in yazdığının aksine, *Okie* bir göçmen veya gezici işçi olmasına karşın, *hobo* değildir. Çünkü, *Okie* göçünü *hobo* topluluklarından ayıran iki temel unsur bulunuyor. Birincisi, onların hurda

T-Bone Slim

15 Mayıs 1942 günü saat 17.45 sularında, bir devriye polisi, Hudson Nehri üzerindeki 9 numaralı iskele yakınlarında bir erkek cesedi bulur. M42.269 sayılı tıbbî muayene raporunda, dört gün kadar suda kaldığı tahmin edilen cesedin bedeninde darp izine rastlanmadığı belirtildiğinden, otopsi yapılmaz. Mezkûr rapora “nedeni bilinmeyen boğulma” kaydı düşülerek 11399 sayılı ölüm sertifikası düzenlenir. Ceset, cenâze töreni yapılmaksızın, 5 Haziran 1942 günü, Hart Adası’nda Potter’s Field olarak bilinen mezarlıktaki P. 161 - S. 1- G.24 sayılı kabire defnedilir.

Cesedin, nehirde New York Track Rock Company için çalışan “Casey” isimli mavnanın kaptanına ait olduğu ortaya çıkar. Polis, müteveffânın, sarhoşken nehre düşüp boğulmuş olabileceğini söyler. Oysa, Barge Captain’s Local’in 933.4 numaralı üyesi olan ikinci kuşak Fin asıllı Amerikalı Matti Valentinpoika Huhta, hem çok iyi bir yüzücüydü, hem de çok uzun zamandır alkol kullanmıyordu. Matti Valentinpoika Huhta’nın, ülkede T-Bone Slim olarak tanınan bir anarşist örgütçü, bir işçi hakları savunucusu, bir şâir, bir şarkı sözü yazarı, bir mizahçı ve şöhretli bir *hobo* olması ise, çok kişi açısından, “nedeni bilinmeyen boğulma” vak’asını şüpheli hâle getirdi.

Matti Valentinpoika Huhta, 1880 veya 1882 yılında, Ohio’daki Ashtabula şehrinde doğmuş, 1902 yılında da, aynı şehirden Rosa Kotila ile evlenmişti. Bu evlilikten, Paul, Edna, Anna ve Ida isimlerinde dört çocuğunun dünyaya geldiği biliniyor. Ancak, Matti, 1912 yılında evini terk ederek, bir *hobo* olarak yaşamaya başlar. Bunun üzerine, Matti ile Rosa, 1915 yılında boşanırlar. Eserlerini T-Bone Slim olarak imzalayan Matti Valentinpoika Huhta, *Solidarity* veya *Industrial Worker* gibi sol gazetelerdeki köşe yazılarından ziyâde, şiirleri ve şarkı sözleriyle isim yapmıştı.

HIPSTER

Hipster

28 Haziran 1914. Saat 01.15. Saraybosna. On dokuz yaşındaki Sırp asıllı milliyetçi Gavrilo Princip, üstü açık nefli renkteki ve “AIII 118” plakalı 1911 model Gräf & Stift Bois de Boulogne Double Phaeton otomobili görünce, “19074” seri numaralı FN Browning M1910 tabancasını çekip, ateş etmeye başlar.

Avusturya Arşidükü Franz Ferdinand ile karısı Hohenberg Düşesi Sophie Chotek kanlar içinde yığılıp kalmışlardır.

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu, Saraybosna’daki suikasttan Sırbistan’ı sorumlu tutunca, Birinci Dünya Savaşı çıkar. Milletler, “İttifak Devletleri” ve “İttifak Devletleri” olarak düşman kamplara ayrılıp, birbirlerini boğazlayınca, her iki taraftan saptanabildiği kadarıyla en azından 17.661.000 kişi ölür.

Savaşın bu acı hakikatına karşı bir itiraz tarzı olarak bazı sanatçılar “geceleri çılgınlar gibi yaşamak” düşüncesini dillendirmişlerdi. Francis Scott Fitzgerald ise onlardan bir adım daha ileri gitmiş ve ölümüne içmeyi de savunmuştu.

Caz Çağı

Francis Scott Fitzgerald’a göre, ölümüne içmek, sadece güneş altında yeni bir şey olmadığını keşfetmenin hayâl kırıklığı değildi, aynı zamanda, aşkı, eğlenceyi ve heyecanı sanatta da büyüten Caz Çağı’nın anahtarıydı. Oysa, sanatın ve sanatçıların “27 rue du Fleurus” adresindeki hâmiş Gertrude Stein onunla aynı düşüncede değildi.

Köylüler gibi noktasız virgülsüz konuşuyordu Stein. “İşte siz busunuz. Hepiniz busunuz!” diyordu, en berbat durumlarda bile tuhaf ve komik şeyler bulabilen Ernest Hemingway’e; “Sizler, yani savaşa katılan bütün gençler, kayıp bir nesilsiniz!” Ölümün bilincine varılan bir hayat saçmalığı ama, “koca bebek” Hemingway yine de çok

şaşırrır. Sadece “Sahi mi?” diyebilir. “Evet, öyle!” diye yineler Stein, “Çünkü, sizin neslinizin hiçbir şeye saygısı yok, bir mârifetmiş gibi gündüz gece durmadan içiyorsunuz!” (*A Moveable Feast*, 1964). Ölümüne içmekte Stein nasıl Hemingway ile aynı düşüncede değilse, Fitzgerald’ın kızı Frances de edebiyat tarihçileriyle aynı düşüncede olmayacaktır. Samuel Jackson Lanahan ile evliyken, 1959 yılında, “Beni en çok şaşırtan şeylerden birisi de, babamın Caz Çağı’nın bir tarihçisi olarak değerlendirilmesidir. Caz Çağı’nda yazdı ama, Caz Çağı’nın tarihçisi değildi. O çağda şöhretini yapması, böyle bir yanılısamaya neden oldu,” der.

Frances Scott Fitzgerald’e katılmıyorum. Çünkü, babası Caz Çağı’nın en sahici prensiydi. Kayıp bir neslin hayâl kırıklıkları, çılgınlıkları, tuhaf aşkları ve hayatı “Rus Ruleti” oynar gibi yaşamak arzusu, kanında vardı. Yazdıklarında hep bunları dile getiriyordu. Hemingway’in belirttiği gibi, “ondaki yetenek bir kelebeğin kanatlarına tozla işlenmiş örnek kadar doğaldı” ama, bir süre sonra, karısı Zelda Sayre’in deliliği Fitzgerald’ın yazma hırsını kaybetmesine neden olacaktı (*A Moveable Feast*, 1964). Aslında, Zelda Sayre, tipik bir “flapper” sayılabilir. Diz boyunda kısa ve fistolu etekler giyen, saçları “Bob” kesimli, ipek çoraplı, kısa topuklu “Mary Jane” ayakkabılı, caz dinleyen, her fırsatta “Swing” ve “Lindy Hop” danslarına kalkan, su içer gibi viski tüketen ve flörtözlüğünü hiç saklamayan bir kadındı Sayre. Sanırım biraz Greta Garbo’unki gibi romantik, biraz Gloria Swanson’unki gibi “femme fatale” ve biraz da Clara Bow’unki gibi fıkır fıkır bir havası vardı.

142’nci Street’in ve Lenox Avenue’nun kesiştikleri köşede bir “Club Deluxe” vardı, 1923 yılında ismi “Cotton Club” olunca kasasını yeşil renkli akrepler doldurdu. Oradan taşan “yeni hayat” caddelere Packard Six Fourth Series Model 426 Roadster, Buick Master Six Model 27-54 Deluxe Sport Roadster veya Cord 810 Phaeton gibi otomobilleri çekerken cazı da “moda” yapmıştı. Oysa, Güney’deki plantasyonlardaki siyah kölenin, kızgın güneşin altında cânından bezdiğinde öfkesini çılgık çılgıça haykırdığı tarım şarkılarının şehirleşerek değişime uğramış türüydü caz. Kanın renginden, terin onurundan, sidiğin kokusundan ve her şeye karşın hayata tutunmanın insana yakışırlığından bahseden siyah ırkın bu şarkısı, onlarla birlikte bütün zulüm yollarından geçip gelmişti Caz Çağı’na.

Aslında cazı köle gemilerindeki şarkılarla başlatmak daha doğrudur. Çünkü, plantasyon denen işletmelerdeki siyah kölenin “çağrı ve yanıt” yöntemine dayalı şarkıları, köle gemilerindeki iletişime ve direnişe dayalı şarkılarının plantasyonlara özgü türünden başka bir şey değildir.

Köle Gemileri

Marcus Rediker, 15’inci yüzyılın başlarından 19’uncu yüzyılın sonlarına kadar 12.4 milyon kölenin Afrika’dan Atlantik Ötesi’ne kaçırıldığının, onlardan 1.8 milyon kadarının çeşitli nedenlerden dolayı yolda öldüğünün, 10.6 milyondan biraz fazlasının plantasyonlara satıldığının, satılan 10.6 milyon köleden en az 1.5 milyonunun ise plantasyonlardaki ilk yılında öldüklerinin tahmin edildiğini belirtiyor (*The Slave Ship*, 2007).

Kölelerin sahile getirilmesi sürecindeki ölümler için çok farklı yüzdeler telaffuz edilmektedir. Örneğin, Patrick Manning yüzde 5 ile yüzde 25 arasını (*The African Diaspora*, 2008), Paul Lovejoy yüzde 9 ile yüzde 15 arasını (*Transformations in Slavery*, 2000) ve Herbert S. Klein ise yüzde 12’den az olabileceğini (*The Atlantic Slave Trade*, 1999) ifade ediyorlar. Buna karşın okyanusu geçiş sırasındaki ölümler için Philip D. Curtin yüzde 7 ile yüzde 20 arasındaki tahminlerin esas alınabileceği kanısındadır (*The Atlantic Slave Trade*, 1969).

Nathan Nunn, “The Long Term Effects of Africa’s Slave Trades” başlıklı makalesinde, 1514 yılından 1866 yılına kadar 35.584 köle gemisinin sefer bilgilerinin saptanabildiğini ve bu kayıtların Atlantik Ötesi köle ticaretinin ancak yüzde 82’sini kapsayabileceğinin düşünlüğünü yazmıştı (*Quarterly Journal of Economics*, 2008).

Nathan Nunn’un araştırmasına göre, Atlantik Ötesi köle ticareti sırasında gemilerle taşınan kölelerin etnik kimliklerine ilişkin bilgiler, elli dört farklı kaynaktan gelirken, 80.656 köle için 229 farklı etnik köken saptanabilmektedir. Kölelerinin etnik kimlikleri genellikle bedenlerindeki kesiklerle, yara izleriyle ve saç kesim tarzlarıyla anlaşılabilirdi. Atlantik Ötesi köle ticaretinin asıl kaynağı “Köle Sahili” (Benin ve Nijerya), “Batı-Orta Afrika” (Zaire, Kongo ve Angola) ve “Altın Sahili” (Gana) olmuştur.

BEAT

Beat

Jean Louis Lebris de Kerouac veya Jack Kerouac, 12 Mart 1922 günü saat 17.00'de, Lowell'da, Lupine Road üzerindeki 9 numaralı evde doğdu. Babası bir "K rouac" iken, doğum belgesindeki yazım nedeniyle, kendisi bir "Kerouac" olarak büyüdü.

Lowell, Merrimack Nehri'nin kıyılarında, kırmızı tuğlalı harap im l th neleriyle ve ahşap yapılarıyla küçük bir işçi kentiydi. Kentin nüfusunu, tekstil işçisi göçmenler oluşturuyordu. 1920 yılında kentin nüfusu 112.759 olarak sayılmıştı ve bunun yüzde 34'  başka ülkelerde doğanlardı. Ph. D. Robert Forrant ve Ph. D. Christoph Strobel'in *Ethnicity in Lowell* (2011) isimli araştırmalarına göre, Lowell'da, 1920 yılının nüfus kayıtlarına nazaran başka ülkelerde doğanların sayısı 38.116'ydı. Bu rakkamın 13.790'ı Kanada doğumlular, 7.544'  İrlanda doğumlular ve 3.733'  de Yunanistan doğumlulardı. Tam on yıl sonra, 1930 yılında, kentin nüfusu 100.234 olarak kayıda geerirken, başka ülkelerde doğanlar artık nüfusun yüzde 26'sı kadardı.

Lowell'daki yaşam süresi ortalaması, diğer işçi sınıfı kentlerindeki ortalamaların çok altındaydı. Keten tiftiğini ve im l th nelerin bacalarından kente  ken zehirli dumanı solumaktan, insanlar çok erken yaşlarda ölüyorlardı.

Jack Kerouac, Joseph Alcide Leon K rouac ile Gabrielle Ang  L'Esvesque'nun  c nc  çocuklarıydı. Ağabeyi Fracis Gerard 23 Ağustos 1916, ablası Caroline ise 25 Ekim 1918 doğumluydular.

Jack'in ebeveyninin aileleri Qu bec'ten Amerika Birleşik Devletleri'ne g  etmişlerdi.

Babasının atalarından Breton asıllı Baron Alexander Luis Lebris de K rouac'ın soyu Keltler'den geliyordu. Qu bec'te Mohawk kadınlarıyla evlenmiş, ardından Riviere-du-Loup'ta patates yetiştiriciliği yapmıştı. Amerika Birleşik Devletleri'ne ilk yerleşen K rouac, keresteci dedesi Jean-Baptiste K rouac'tır. Aile, Jack'in babası doğduktan birkaç ay sonra, New Hampshire'daki Nashua'ya göç etmişti.

Kamouraska'daki Saint Pacôme'de doğan Norman soyundan Fransız asıllı Kanadalı annesi Gabrielle Angé L'Evesque'nun büyük annelerinden biri yarı İrokua'ydı. Babası Nashua'ya çalışmak için gelmişti. Gabrielle Angé, bebekken annesini, 15 yaşındayken de babasını kaybeder. Uzun yıllar bir kundura mağazasında çalışır. Nashua'da tanıştığı Joseph Alcide Leon ile 25 Ekim 1915 günü evlenir. Ardından Nashua'dan taşınırlar. İlk çocukları Francis Gerard Dracut'ta doğar.

Lowell'daki Fransız asıllı Kanadalı göçmenler, kentnin çeşitli bölgelerinde yaşıyorlardı. Ama çoğunluğu "Küçük Kanada" denilen Pawtucketville semtinde ikamet ediyordu. Pawtucketville, kent merkezine hayli yakın, bir işçi sınıfı banliyösüydü. Burada hayat sokaklardaydı. Sarhoşlar, şekerçi dükkânlarının önlerindeki gürültücü çocuklar ve seyyâr satıcılar, günün her saatinde sokaklardaydılar.

Lowell'da Fransız asıllı Kanadalılar'a "Canuk" deniliyordu. Kentteki İrlanda, İtalyan, Yunan, Polonya veya Ermeni asıllı her işçi, istisnâsız, politikanın solundayken, "Canuk", grevin günâh olduğuna inanan kişiydi. Lowell'ın grev kırıncıları hep onlar olmuştu. En düşük ücretleri kabûl ediyorlar, diğer göçmenlerin işlerini utanmadan kapıyorlardı. Bu yüzden Lowell'da "Canuk" milleti hiç sevilmiyordu. Bu da onların kendi mahallelerinde tecridlerine neden olmuştu.

Jack Kerouac'ın doğduğu Lupine Road'daki ev de Fransızca konuşan Kanadalı göçmenlerin iskan bölgelerinden birindeydi. Kérouac ailesinden herkes, evde Fransızcanın "Jounal" denilen Kanada lehçesini konuşuyordu. Lowell'da konuşulan "Jounal", aslında yalnızca Lowell'da yaşayan Fransız asıllı Kanadalılara özgüydü. "Jounal" lehçesinin kendi kuralları bulunmasına karşın, birçok kelimenin belirli bir yazımı yoktu. Hatta isimlerin yazılışları bile kişiden kişiye değişebiliyordu. Jack, "Jounal" lehçesinin, atalarının Kelt kökenli Breton lehçesinden türediğine inanıyordu. Ancak, "Jounal", Fransa'nın bütün bölgelerinden 17'nci ve 18'inci yüzyıllarda Amerika kıtasına gelen ilk yerleşimcilerin farklı lehçelerinin bir terkihi olmakla birlikte, gerçekte, Paris civârındaki Île-de-France lehçesi kökeninde baskın bir rol oynamış olmalıydı. Ayrıca, bu lehçeye, yerli kabilelerinden gelen çok sayıda kelime de karışmıştı.

Jack, doğduğu 9 numaralı evi hiç anımsayamamıştır. 1925 yılında önce Burnaby Street'teki 35 numaralı, sonra da Beaulieu Street'teki 34 numaralı eve taşınırlar. Kérouac ailesi Lowell'daki evlerinden hiç-

birinde dört yıldan fazla oturmamıştır. Jack Kerouac'ın 1920'li yıllardan anımsayabildikleri, annesinin kahverengi sabahlığı ile ağabeyinin Beaulieu Street'teki evde 2 Haziran 1926 günü kalp romatizmasından ölümü olacaktır.

Joyce Johnson, *Jack Kerouac'ın Yalnız Hayatı*'nda, Gabriell Angé'ın sabahlığının renginin Jack Kerouac'ın yaşamındaki derin manâsı için şunu yazar:

"Jack'in yaşamının ilk yıllarına gri tonlar hâkim olmuştu, ancak yavaş yavaş kahverengi de sızmaya başlıyordu hayatına. Kahverengi genellikle annesiyle ilişkilendirirdi. Jack hasta olduğu zamanlar annesinin kendisine bakarken giydiği sabahlığın rengiydi kahverengi. Nerede yaşarlarsa yaşasınlar, hep güvenli, sıcak olan mutfağın da rengiydi; vanilyanın, karamelli pudingin ve annesinin pişirdiği tüm o kahverengi şeylerin, yulaf ezmesinin, fasulyenin, kortons tatlısının, domuz yağında pişen zengin yahnilerin, turtanın, yüreğini ısıtan kokularıyla dolu olurdu mutfak. Gri, ölümü veya öldürülmeyi hissetmenin rengiydi. Kahverengi ise hayat vericiydi. Ama aynı zamanda Jack'in tüm yazdıklarında ağır ağır çınlayan hüznün kelimesinin de rengiydi; hep varolan bir melankolinin rengi, evin tanıdık, huzûr veren kahverengisi gibi. Kaçmaya çalışacaktı bu kahverengiden, ama hâfızası Jack'i dâimâ kahverengiye geri çekecekti. Jack'in sıla hasretinin rengiydi kahverengi."

Ağabeyi Francis Gerard'ın ölümü küçük Jack'i öylesine derinden etkiler ki, geceleri tek başına yatamaz. Joyce Johnson'a göre, Jack'in hatırlayabildiği Gerard, aslında anlattığı Gerard'dan farklıydı. Jack'e karşı her zaman sevecen bir ağabey olmamıştı. Özellikle de yaşamının son günlerinde. Evden çıkamaması ve ağırları Gerard'ı asabileştirmişti. Jack'in haşarılıklarına tahammül edemediği zamanlar oluyordu. Bir keresinde Jack'i tokatlamıştı bile. Gerard'ın ölümü Leo ve Gabrielle'ye de çok ağır gelir. Birbirlerinden hızla uzaklaşırlar. Gerard'ın acı çekerek ölümü, Leo'nun Tanrı inancını yitirmesine ve bir daha kiliseye gitmemesine neden olurken, Mémère diye seslendikleri Gabrielle her gün biraz daha fazla dîndâr biri olup çıkar. İçine kapanır, komşuluk ilişkilerinden uzaklaşır. Leo, her odasından Gerard'ın çıkacağı hissine kapıldığı eve çok az uğrar. Kendisini içkiye ve kumara vermiştir. Eve geldiğindeyse, artık salondaki kanepede sızıp kalıyordu.

**SKIFFLE, ROCK'N ROLL,
MOD, SKINHEAD,
HIPPIE VE PUNK**

Skiffle, Rock'n Roll, Mod, Skinhead, Hippie ve Punk

Süveyş Krizi, yaşlı ve yorgun bir aslana benzeyen İngiltere'ye, son bir defa daha kükreme fırsatını yaratmıştı. Bunun için, fare kapanı ruhlu bankerler ile ahmakların peşinden giden orta sınıfın ve kahkahaları bozuk para şakırtısını andıran borsacılar ile Marx'ın izini kaybeden işçi sınıfının duygusal birliğine gereksinim vardı. Ama, "Brylcream" şekillendirici ile saçlarından bir tutamını alınlarına düşüren, diğer tutamınıysa kulaklarının üstünden geriye doğru tarayan gençler, artık kırmızı paketli ve kara kedi amblemlili Craven "A" sigaralarının dumanında kalmış olan duygusa birliğe karşı alaycı şarkılar söylüyorlardı.

BBC'den ajans dinlemeyi ve vakurluğu erdem sayan bir nesil evlerine kapanmış, sokaklaraysa onların çılgın bir müziğin eşliğinde dans eden zıprı çocukları çıkmıştı. Savaş görmüş nesillerden her İngiliz'in BBC'si istediği kadar lisân-ı avâmdan şarkıları yasaklasın, çocuklar, fırsatını yakaladılar mı, babalarının ajans kanalını değiştirip, Lüksemburg Radyosu'ndan yükselen cızırtılı şarkılara ses veriyorlardı. Annelerin, süpürge sopalarını, çay kutularını, çamaşır teknelerini ve dikiş yüksüklerini arayıp durmalarıysa, nafileydi. Çünkü, onların hepsini, Perma-Lift "Stitched Cup" sutyenli kızları veya on bire on bir maç yapan sakallarını Gillette Ball ile kazıyan oğulları *skiffle* için aşırıyordu.

Skiffle, aslında, *blues*, *caz* ve *folk* müziklerinin birbirleriyle etkileşimleri sonucunda Amerika'da ortaya çıkan melez bir türdü ama, neden sadece İngiltere'de sosyolojik bir olaya dönüştüğü bugün bile doğru dürüst açıklanamıyor. Buna karşın, İngiltere'de, otuz bin ile elli bin arasında *skiffle* topluluğunun kurulduğu tahmin ediliyor. Gençler, yer bulurlarsa, "1 Kingly Street" adresindeki Cat's Whisker'da veya "59 Old Compton Street" adresindeki 2i's Coffee Bar'da toplanıp, gün boyunca *skiffle* konuşup *skiffle* dinliyorlardı. Cat's Whisker'ın diğer bir özelliği de, İngiltere'de Coca-Cola markalı içeceğin en fazla satıldığı mekân olmasıydı. Polisin izdihâm nedeniyle Cat's Whisker'ı '58 yılında kapatmasına karşın, 2i's Coffee Bar'ın '67 yılına kadar açık kaldığını biliyoruz. Bugün, oğlanlardan fazla, Cat's Whisker'ın ve 2i's

Coffee Bar'ın kızları anımsanıyor; çünkü, *blunt bangs*, *pin curls* veya *victory roll* saç kesimleriyle pek havalıydılar. “Stitched Cup” sutyenleri, *kitten heel* ayakkabıları ve *swing* veya *rockabilly* tarzı giysileri ise, onları sanki vaktinden önce büyütmüş gibiydi. Lonnie Donegan'ın *Showcase*'i (Nixa, 1956), Chas Mc Devitt'in *Whiskey*'i (Oriole, 1957) veya Bob Cort'un *Six-Five Special*'ı (Decca, 1957) ise, sadece kafe barlara değil, pek çok eve de girmişti.

Lonnie Donegan'ın, Chas McDevitt'in ve Bob Cort'un *skiffle* çalınışlığı etkisini kaybetmeye başlarken, süpürge sopaları, çay kutuları, çamaşır tekneleri ve dikiş yüksükleri sıçan deliğinden farksız evlere geri dönmüştü ama, ana babalar, bu defa da çocuklarını *rock'n roll* denen yeni bir dalgaya kaptırmıştı. Bu dalga, *skiffle* gibi gelip geçici bir ergenlik patlamasına benzemediği gibi, İngiltere'yi çok kârlı bir pazar hâline de getirmişti. Elvis Presley'in peşine takılan Tommy Steele ve Marty Wilde, Amerikalı değil, İngilizdiler; Decca, Oriole ve Nixa gibi plak şirketlerinin, 2i's ve Cat's Whisker gibi iğne atsan yere düşmez kafe barların, *swing* ve *rockabilly* tarzı giysileri satan mağazaların, sosyologların ve de psikologların, onların sayesinde iyi kazandıklarını kimse inkâr etmiyordu.

Elvis Presley ve Levi's 501

Alice Walker, “1955” isimli hikâyesinde, bir siyahın *blues* şarkısını aşırarak plak yapan bir beyazı anlatır. Beyaz şarkıcı, aşırıldığı parça sayesinde şöhrete ve paraya kavuşmuştur ama, suçluluk hissiyle de rahatsızdır. Ancak, beyaz şarkıcının suçluluk hissini nedeni, siyah kadının şarkısını çalmış olması değil, o parçayı yüzlerce defa söylemesine karşın, şarkının ruhunu bir türlü anlayamamasıdır. Hikâyenin sonunda, beyaz adam, kendisini şöhrete ve paraya kavuşturan şarkının ruhunu anlayamadığı için, yapayalnız bir şişko olarak çok genç yaşta ölür.

“1955”te anlatılanlar ile Elvis Presley'in hikâyesi arasında benzerlikler bulanlar, haksız değildir. Çünkü, Elvis Presley'in müziğinde de, hikâyedeki beyazın aşırıma dayalı sırrı bulunuyor: Elvis Presley de beyaz işçi sınıfından biri olmasına karşın, tarzını, Beale Street'ten

aldığı *blues* plaklarından ve "1084 East Mc Lemoire Avenue" adresindeki kilisede dinlediği *gospel* müziğinden, siyahlar gibi kalça kıvrımayı ise Charlie Burse'tan aşırıyordu. Ancak, Sun Record Company plaklarında, yeni ve farklı bir *sound* yaratmak için Elvis Presley'in sesi elektronik protezlerle değiştirilir. Bunun sonucunda ortaya çıkan *sound*, beyaz ve siyah kökleri silinmiş bir garabettir. Elvis Presley, bu *sound* ile neden berbat bir duvar halısına, alçıdan yapılmış bir küllüğe veya porselen kafalı bir oyuncak bebeğe dönüştüğünü hiç anlayamıyordu. Yaşamı boyunca da tarzını siyah sanarak, kendisini kandırdı. Oysa, ortaya çıkan garabet *kitsch* bile değildi; çünkü, Sun Record Company, onun çalınmış siyah tarzına hiç dokunmamış olsaydı, ancak o zaman Elvis Presley'in müziği bayağı bir kopya olarak değerlendirilebilirdi. Bununla birlikte, Sun Record Company döneminde, Elvis Presley, *pompadour* saç kesimiyle, Levi's 501 pantolonuyla, dik yakalı kırmızı siyah kareli *lumberjack* gömleğiyle her yaşta siyah ve beyaz işçi sınıfından bireyin sevdiği bir figür oldu. Bir yandan, Levi's 501'iyle veya dik yakalı *lumberjack* gömleğiyle işçi sınıfının uzağında olmadığını mesajını verirken, diğer yandan da, işçi sınıfının kıyafetlerini yeniden fetişleştiriyordu.

Alt kültür bireyi, eşyâ ile ilişkisinde, piyasa karakterinden ayrılmaktadır. Piyasa karakteri, bir eşyâ ile onun kendisine sağlayacağı saygınlık ve hayatını kolaylaştıracak maddî rahatlık bağlamında ilişki kurar. Eşyânın piyasa karakteri için hiçbir manevî değeri bulunmadığından, onu, modası geçtiğinde veya eskidiğinde, çöpe atar. Buna karşın, alt kültür bireyi, eşyâsına karşı, kimilerince hastalıklı denebilecek derecede, derin bir sevgi duyar. Örneğin, Michael R. Solomon, Levi's 501 giyenlerin *jean* ile ilişkisini, "*Jean* uzun süre giyilebildiğinden, onu kullanan kişinin pek çok anısının tanığı oluyor. Bu nedenle, o kişi için, *jean*, pantolondan çok daha fazla şeyi ifade ediyor," şeklinde açıklamıştı. Haklıydı. Çünkü, kullanılmış bir eşyâ, insanlar arasındaki mesafeyi daralttığı gibi, kişisel bir tarihin de anılarını muhafaza ediyordu.

Rock görünüm tarzındaki pek çok eşyâ gibi Levi's 501 de işçi sınıfı kaynaklıydı.

Levi Strauss, altın arayıcısı madencilere, çadır bezi satarak, para kazanmak istiyordu. Ama, yaşlı bir adamın, "Oğlum, satmak için buraya çadır bezi değil, pantolon getirmeliydin. Çünkü, madencile-

RAP VE SİYAH ÖFKE

Rap ve Siyah Öfke

12 Mayıs 1992 günü, Rodney King isimli bir siyahı öldüresiye döven beyaz polislerin suçsuz bulunduklarına ilişkin mahkeme kararı, televizyonlardan son dakika haberi olarak geçer.

Karara öfkelenen Los Angeleslı siyahlar, sokaklara çıkarak, adaletsizliği protesto etmeye başlarlar. Onların eylemlerini beyaz şiddet ile dağıtmaya çalışan polisle çatışmalar, kitle ruhuyla mağazaları ve marketleri yağmalarlar, arabaları tahrip ederler. Los Angeles'taki çatışmalar, birkaç saat içerisinde, Amerika'nın diğer şehirlerine yayılır. Gazeteler, ölüleri, yaralıları, yağmalanmış dükkânları ve tahrip edilmiş arabaları sayfalarına taşırlarken, yetkililer de, Los Angeles sokaklarında başlayan protestoların, ülke genelinde kanlı şiddet gösterilerine dönüşmesinden *rap* müziğini sorumlu tuttuklarını açıklarlar.

Public Enemy isimli *rap* topluluğundan Chuck D., olaylar henüz Los Angeles sokaklarındaiken, yetkilileri yalanlar ama, hemen ardından da Beyaz Amerika'yı tehdit eder:

“Los Angeles isyânı hiçbir şey değildir. Bu, sadece bir başlangıçtır. Sekiz ayrı şehirde aynı anda protestolar başladığında, Amerika'da gerçek huzursuzluk doğacaktır. İşte o zaman, örneğin, New York'ta, gece yarısı her şey birbirine girer. Bu olası kaosun yanında, Los Angeles, muhakkak, çok küçük bir olay olarak kalacaktır.”

Aslında, Beyaz Amerika'nın yetkilileri, protestoların kanlı şiddet eylemlerine dönüşmesinde *rap* müziğinin payının bulunduğunu söylerlerken, haklıydılar. Çünkü, diğer müzik türleri, o güne kadar, kitlelerin bilinç seviyesinde yıkıcı atılımlar gerçekleştirmeyi *rap* kadar hiç istememişti. Zenginler ile yoksulların arasındaki uçurumun derinleştiği, artan işsizliğin Beyaz “müreffeh” Amerika'nın dokusunu bozduğu ve siyah erkek nüfusun yüzde 25'inin hâpishâne ile tanıştığı yıllarda, *rap*, sokak aralarının sesi olarak yükselmişti. Bu nedenle, bir *rap* şarkısının sözleri, şiddeti kutsayan siyah mahalleler kadar sert ve politikti.

Dönemin *rap* şarkılarındaki göndermelerin, başlangıçta, pek önemsenmediği düşünülebilir. Ancak, bir Niger With Attitudes şarkısında, Los Angeles sokaklarının gebertilmiş polislerin kanlarıyla yıkanacağını ifâde edilmesi, Beyaz Amerika'nın *rap* müziğine bakışını

değiştirir. O yıllardaki bir polisin, bu şarkının sözlerinin karakoldan karakola gönderilmesiyle, her siyahta potansiyel bir polis katilini görmeye başladıklarını söylediğini biliyoruz. Rodney King'in öldürülmesiyle, muhakkak bu paranoyanın da etkisi vardı ama, olayın asıl vahim tarafı, Rodney King'e yönelik şiddetin, sınıflar altı siyah tabaka için hissedilen çok katmanlı bir nefretin neticesi olarak tezâhür etmesiydi.

Kapitalizmin her dönemde kendisini yenilemesi, bir yandan proletaryanın değişmezliğinin yanılığ olduğunu kanıtlarken, diğer yandan da, üretimde ve sosyal katmanlarda tanımlanamayan yeni bir "sınıf" yaratmıştı. Bu yeni "sınıf", işi, mitik proletaryanın aksine, hayâlî iktidarının nedeni olarak görmediği gibi, onda Beyaz Amerika'nın iktidarının ve kendi iktidarsızlığının hakikatını buluyordu.

Bu "sınıf", Beyaz Amerika'da, temel olarak, sınıflar altı beyaz tabakalar ve sınıflar altı siyah tabakalar olarak ikiye ayrılıyordu. Beyaz Amerika için sınıflar altı beyaz tabakaların bireyi, âdeta romantik bir figür iken, sınıflar altı siyah tabakaların bireyi ise, cinsel nefretin ve ırk nefretinin hedefiydi.

Beyaz Amerika'daki yeni "sınıf", iktisadî politikaların omurgasının zenginlere verilen bahşiş olmasıyla büyüyordu. '77 ile '88 arasında, gelir artışının yüzde 70'i nüfusun sadece yüzde birine gitmişti. Sokaklarda yatıp kalkanların oranı '89 yılında yüzde 0.8'e, '90 yılında yüzde 0.9'a ve '91 yılındaysa yüzde 1.0'a yükselmişti. İstatistikler, kadrolu iş bulamayıp belirli saatlerde geçici çalışanların oranını '89 yılında yüzde 4.9, '90 yılında yüzde 5.1 ve '91 yılında yüzde 6.0 olarak gösteriyordu. Asıl korkutucu olansa, süreklilik kazanan işsizlikti. '89 yılında yüzde 6.5, '90 yılında yüzde 6.9 olan sürekli işsizlik, '91 yılında yüzde 8.4'e dayanmıştı. Bunların ortalaması alındığıdaysa, Amerika'daki yıllık işsizlik, '89 yılında yüzde 12.2, '90 yılında yüzde 12.9 ve '91 yılında da yüzde 15.4 olarak ortaya çıkıyordu. '61 yılından beri muhtaçlara verilen yiyecek karnesinden '81 yılında nüfusun yüzde 9.0'ı yararlanırken, '91 yılının Ekim ayı sonunda bu oran yüzde 22.6'ya çıkmıştı. Satışlardaki düşüşler ise, bir çaresizliğin ifâdesiydi. '88 yılında satışlardaki artış yüzde 6.7 civârında iken, bu rakam '89 yılında yüzde 6.1'e, '90 yılında yüzde 3.8'e ve '91 yılında da yüzde 0.7'ye kadar düşmüştü. Kısacası, belki de '29 yılından sonraki en zor zamanlar yaşanıyordu. Üstelik, sol da, tarihsel görev duygusunu kaybetmişti. Bu nedenle, yoksulların en yoksulu olan siyahlar için, yeneden müziğe sığınarak bir ortak *sound* bulmak bunu büyük çaresizliklerine karşı işlevselleştirebilmek artık kaçınılmaz olmuştu.

Bir köşe başında toplanan siyah gençler, el çırpıp çöp tenekelerine vurarak ritm tuttururken, içlerinden birinin şarkıdan ziyâde gevezeliği andıran sözlerle yapılan müziğe eşlik etmesi yeni tarzın kaynağı oldu. Çok geçmeden de, çöp tenekelerinin yerini perküsyon, davul, tuşlu çalgılar, elektro bas ve elektrogitar aldı. Ortaya çıkan müzik, poliritmik, sert ve baslarla altı çizilen, *ragtime*, *boogie-wogie*, *swing*, *bebop*, *cool* ve *funk* formatlarını sokak argosunda dönüştüren, genellikle tek introya dayalı, bol tekrarlı bir *sound* idi. Eleştirilenlerin, sokak aralarının bu yeni sesini tıpkı Sugarhill Gang, Curtis Blow ve Spoonie Gee gibi parlayıp sönecek bir akım olarak değerlendirmelerine karşın, Harlem, Bronx ve Queens argosunu sofistike hâle getirip, bundan radikal bir siyah dili yaratan *rap* şarkı sözleri ise, bu yeni tarzı *rock* tarihinde farklılaştırıyordu. Gerçekten de, *rap* şarkı sözleri, o güne kadar işitilmişlerin en şiddetlisi ve en müstehceniydi. Yazılanların aksine, bu tarzın, geriye kalan tek isyân müziği olarak yaşamayı sürdürmesinin nedeni de, şarkı sözlerindeki politik şiddet ve politik müstehcenlik olmalıydı. Çünkü, yasa dışı şiddet ile ahlâk dışı kültürel formlar, bütün sosyal çöküşlerin en çekici pratikleri olmuşlardır.

'80'li yılların ortalarına kadar, *rap*, devletin ideolojik ve baskı aygıtlarının hedefi olmamıştır. Ancak, '80'lerin ortalarından itibaren, Public Enemy, Nigger With Attitudes ve Boogie Down gibi toplulukların, Beyaz Amerika'ya karşı çete muhâlefetine başlamaları, bütün dengeleri değiştirecektir: '89 yılının Mayıs ayında, Public Enemy'den Professor Griff, Yahudi karşıtı beyânlarından sonra Yahudiler tarafından düşman ilân edilir. '90 yılında, Florida Federal Mahkemesi, 2 Live Crew'un *As Nasty As They Wanna Be* (Luke ve Atlantic, 1989) albümünü müstehcenlikle suçlayıp, sadece topluluğun iki üyesini değil, albümü satan bazı dükkân sâhiplerini de cezalandırır. Aynı yıl, Floridalı Şerif Nick Navarro, otomobilinde 2 Live Crew dinleyenleri gözaltına alırken, Kuzey Carolina'da da Robert Matchen isimli bir adam, evinde 2 Live Crew dinlediği için kendini nezârethânedede bulur. '92 yılının Ocak ayında, 2 Live Crew'un *Sports Weekend* (Luke ve Atlantic, 1991) albümü, Illinois'teki birkaç müzik mağazasından polis baskınlarıyla toplanır. Topluluğun *Banned in the U.S.A.* (Luke ve Atlantic, 1990) albümü ise Handleman şirketi tarafından geri çevrilmişti. Billboard editörü olan ve yazdığı Bob Marley biyografisiyle şöhrete kavuşan Tim White da, Ice Cube'un *Death Certificate* (Lench Mob ve Priority, 1991) albümünün "Black Korea" isimli parçası nedeniyle raflardan kaldırılmasını ister. Yahudi hakları örgütü Simon Wiesenthal Mer-